

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵּר הַתְּנַא הָאֱלֹקִי רַבֵּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי זִיעֵ"א
וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֻדָּשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

פְּרָשִׁת וַיִּקְרָא

מְבַאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֶּזֶזׁשׁ עִם פְּרוּשׁ מִל וְנַחֲמָד לְמַעַן יִרְוֶץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מְחוּלַק ל- תַתַּק"ס (960) קוֹנְטֵרְסִים
ל"ב כְּרָכִים שֶׁל ל' חֲלָקִים

כֶּרֶךְ ט"ז - חֲלָק ג'

קוֹנְטֵרְס 453

מוֹפָץ לֵאל מִטְרוֹת רוּח כֹּלל - לְקִירוֹב הַגְּאוּלָּה בְּרַחֲמִים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיה מִן גְּלוּתָא בְּרַחֲמֵי

יַחַד שְׁבִטֵי יִשְׂרָאֵל לְסִיּוּם כֹּל סֵפֶר הַזֵּהָר בְּדִקּוֹת סְפוּרוֹת
"קוֹדֶשׁא בְּרִין הוּא אוֹרִייתָא וִישְׂרָאֵל חַד הוּא"

יֹצֵא לְאוֹר עַל יְדֵי "מִפְעֵל הַזֵּהָר הָעוֹלָמוֹ"

אֲדָר א' תְּשַׁע"א לַפ"ק - בַּעִיָּה"ק בֵּית שְׁמֹשׁ תּוֹכֵב"א

- מכתב ז -

הרב שלמה יודא שווייגער

מלפנים רב דקהל דרכי נעם בעיר התורה מאנסי ארעות הברית
בעת חונה פה עיר הקדש אשדוד, ארץ ישראל

בסיעתא דשמאי, כ"א אדר יומא דהילולא קדישא של הבעל "נעם
אלימלך" הצדיק הקדוש רבי ר' אלימלך מליז'ענסק זיע"א

חיים ושלום וכל טוב סלה לכבוד האי גברא רבא ויקרא כבוד שמו
תפארתו הרב הצדיק המזכה הרבים העולמי מורנו הרב רבי שלום יודא
גראס שליט"א אב"ד דק"ק האלמין.

הנה כבוד הרב הצדיק ידוע לי עוד מגלות אמעריקא, זה כארבעים שנה
בימי נעוריו כשלחם נגד מזוזות הפסולות ש 90 אחוז בארצות הברית היו
פסולות, ופרסם הרבה קול קורא'ס ועשרות ספרים על פשרות הסת"ם,
ואחר כך לחם על קדשת בתי כנסיות שלא ידברו בעת התפלה, והדפיס על
זה גם כן כחמשים ספרים וקונטרסים, ואחר כך כשהתקבל בבית השחיטה
הגדולה להתחיל את מלאכת השחיטה נתברר לו שאין השוחטים נוהגים
בשחיטה ובבדיקת הספינים כמבאר בשלחן ערוך, ויש חשש באכילת נבלות
ויטרפות, אז הרים כשופר קולו כמאמר הנביא, בקול מחאה אדירה,
ובמסירות נפש, ולא נח ולא שקט, והוציא מאות ספרים על עניני פשרות
ולהזהיר על כל הפרצות, ויחד עם להבדיל בין חיים לחיים הגאון הצדיק
מדברעצין זצ"ל [בעל שו"ת באר משה] יסד את "ועד הפשרות העולמי"
לבדק את מצב הכשרות במפעלים שונים, ועל ידי בדיקתם הקפדנית נתגלה
במאפיה גדולה ["בעקערי" בלע"ז] בויליאמסבורג, ביצת נבלה שרכשו
ממפעל שמספק בזול, שמקבצים את הביצים הנמצאות במעים של עופות
הנהרגים בבתי המטבחיים הגדולים, שמוכרים בזול, שמדינא אסור
להשתמש בהם אפלו בנמצאים בעופות השחוטים, שדינם כדין בשר, ואסור

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג' דף קנ"ג: ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמר בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "וקראתם דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי בן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטור בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג"ג)... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזה שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מכדילים בינינו לביניך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח ניחוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד בן"י בוא"ו בן"י ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמת כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזוהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואת...] [ישועת...] [לבנים...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים...] אמן סלה.

לשים אותם במיני מאפה, כמבאר ביורה דעה סימן פ"ב ובסימן פ"ז.
והנמצאים בעופות ההרוגים דינם כנבלה.

ועוד מצאו שבכל המאפיות (בעקעריס) הכשרים השתמשו
בפלעינור"ס שהרבה מהם באים ממדינות אחרות, ושום רב לא היה בא
לשם לבדק את כשרותן. ועוד מצאו שהמתקים שמוכרים לתינוקות של
בית רבן היה ההכשר לא טוב, ועל ידי פעילות הועד נכנסו תחת הכשר טוב.

גם הוציאו ספרים שתארו שם את ההזנחה הגדולה בבשר בהמה
ובעופות, והירא את דבר ה' הפסיקו תכף לאכל בשר, ורק אותם שכבר
שקעו בחמשים שערי טמאה של אמריקה ומשקעים רק בזלילה וב"פרעסס"
אמרו שהכל רק פוליטיק, כדי שימשיכו את ה"פרעסס", ולא אכפת להם אם
כשר או לא, העקר שאומרים שכשר. [וכידוע מכתב החזון איש זצ"ל שכתב
עוד בוילנא, על אלו שלא אכפת להם אם בכלל כשר, אלא רק שיש חתימה
של רב פלוני אלמוני, ולא שבאמת כשר].

ואם לא די בזה, אחר זמן נתגלה שאוכלים לא רק בשר נבלה, אלא גם
חלב ודם שהם אסורי כריתות, [ככתוב בסדר ויקרא (פרק ז' כד-כו) "וחלב
נבלה וחלב טרפה יעשה לכל מלאכה ואכל לא תאכלוהו כי כל אכל חלב מן
הבהמה אשר יקריב ממנה אשה ליהוה ונכרתה הנפש האכלת מעמיה וכל
דם לא תאכלו בכל מושבתים לעוף ולבהמה כל נפש אשר תאכל כל דם
ונכרתה הנפש ההוא מעמיה"]. וזה היה תחת השגחות המהדרות של מהדרין
מן המהדרין, וזה נתגלה על ידי הגאון הצדיק רבי מרדכי מלאכי זצ"ל רב
בתל אביב, ששמש שם כמפקח ראשי על המנקרים ששם תחת הרבנות
הראשית, שהנקור היה תחת פקוח גדול ויש עליהם ממנה מטעם הרבנות,
שמבקר את מעשיהם אם הם כהלכה.

ובארצות הברית [אמריקה] תחת הפקוח של הקוראים לעצמם
"קנאים" מאכילים בשר נבלה וחלב ודם, ומסתירים את עצמם מאחורי
השם "קנאים" ובכח השם הזה מבאים גדולי וצדיקי ארץ ישראל שמוסרים
נפשם על קדשת וטהרת ישראל, ונתעלמה מהם רש"י על הגמרא בראש

שׁוֹפְרָא, דְּהָהוּא קוּל סְלִיק לְעִילָא. וּבְהָהוּא יוֹמָא קַיִּמִין וּמִשְׁתַּכַּחֵי מִקְטָרְגִין לְעִילָא. וְכַד סְלִיק הָהוּא קָלָא דְשׁוֹפְרָא, בְּלָהוּ אֲתַדְחִין קַמֵּיהּ, וְלֹא יִכְלִין לְקַיִּמָא. זַפְּאָה חוּלְקֵיהוּן דְּצַדִּיקַיִיא, דִּידְעִין לְכוּונָא רְעוּתָא לְקַמֵּי מְאָרִיהוּן, וְיַדְעִין לְתַקְנָא עֲלֵמָא בְּהַאי יוֹמָא, בְּקַל שׁוֹפְרָא. וְעַל דָּא כְּתִיב, (תהלים פט) אֲשָׁרֵי הָעָם יוֹדְעֵי תְרוּעָה. יוֹדְעֵי, וְלֹא תוֹקְעֵי.

בְּהַאי יוֹמָא, בְּעֵי עֲמָא לְאַסְתַּפְּלָא בְּבַר נֶשְׁ שְׁלִים מַכְלָא, דִּידְעַ אַרְחוּי דְמַלְפָא קַדִּישָׁא, דִּידְעַ בִּיקְרָא דְמַלְפָא, דִּיבְעֵי עֲלֵייהוּ בְּעוּתָא בְּהַאי יוֹמָא. וְלִזְמַנָּא קַל שׁוֹפְרָא בְּכַלְהוּ עֲלֵמִין, בְּכוּוּנָה דְלַפָּא, בְּחַכְמָתָא, בְּרַעוּתָא, בְּשְׁלִימוּ. בְּגִין דִּיסְתַּלַּק דִּינָא עַל יְדוּי מִן עֲלֵמָא. וְוֵי לְאִינוּן דְשְׁלִיחָא דְלָהוּן לֹא אֲשַׁתְּכַח פְּדָקָא יְאוּת, דְּהָא חוּבֵי עֲלֵמָא (עמא) אֲתַיִן לְאַדְפְּרָא בְּגִינֵיהּ. הָדָא הוּא דְכְּתִיב, אִם הִפְתָּן הַמְּשִׁיחַ יַחְטָא, דְּהוּא שְׁלִיחָא דְכָל יִשְׂרָאֵל, לְאַשְׁמַת הָעָם הוּא, בְּגִין דִּינָא שְׂרִיָּא עֲלֵייהוּ. וְכַד שְׁלִיחָא הוּא זַפְּאָה כְּדָקָא יְאוּת, זַפְּאִין אִינוּן עֲמָא, דְכָל דִּינִין מְסַתַּלְקִין מִנֵּייהוּ עַל יְדֵיהּ, כַּל שְׁכַן פְּהֵנָא, דְעֲלֵיהּ מִתְבְּרַכָּאן עֲלָאֵי וְתַתְּאֵי.

אָמַר רַבִּי אֱלֻעָזָר, וְעַל דָּא, פְּהֵן וְלוּי עַד לֹא יִסְלַק לְפוּלְחָנָא, בְּדַקִּין אַבְתְּרִיָּה, וְיַדְעִין אַרְחוּי וְעוּבְדוּי, וְאֵי לֹא, לֹא סְלִיק לְפוּלְחָנָא, וְכַן בְּסִנְהֵדְרִין לְמִידֵן דִּינָא.

יְאִי אֲשַׁתְּכַח פְּדָקָא יְאוּת, יְהִיבִין עֲלֵיהּ חוּמְרָא דְמַקְדָּשָׁא. וְאֵי לֹא, לֹא סְלִיק לְפוּלְחָנָא. הָדָא הוּא דְכְּתִיב, (דברים לג) וּלְלוּי אָמַר תַּמְיָד וְאִישׁ חֲסִידֶךָ. מִפְּנֵי מַה זָכָה (אחריו) לְאוּרִים וּלְתַמִּים, וְלִמְפֻלַּח פּוּלְחָנָא.

לְמַעְלָה. וּכְשׁוֹעֲלָה אוֹתוּ קוּל הַשּׁוֹפָר, כָּלֵם נְדָחִים לְפָנָיו וְלֹא יִכּוּלִים לְעַמֵּד. אֲשָׁרֵי חֲלָקֵם שֶׁל הַצְּדִיקִים שִׁיּוֹדְעִים לְכוּן אֶת הַרְצוֹן לְפָנָיו רַבּוֹנָם וְיוֹדְעִים לְתַמְן עוֹלָם בַּיּוֹם הַזֶּה בְּקוּל שׁוֹפָר. וְעַל זֶה כְּתוּב, (תהלים פט) אֲשָׁרֵי הָעָם יוֹדְעֵי תְרוּעָה. יוֹדְעֵי, וְלֹא תוֹקְעֵי. בַּיּוֹם הַזֶּה צְרִיף הָעָם לְהַסְתַּפְּלַב בְּאֲדָם שֶׁלֵם מַכְל, שִׁיּוֹדְעַ אֶת דְּרָכֵי הַמֶּלֶךְ הַקְּדוֹשׁ, שִׁיּוֹדְעַ בְּכַבּוּד הַמֶּלֶךְ שִׁיבְכַשׁ עֲלֵיהֶם בְּקִשָּׁה בַּיּוֹם הַזֶּה, וְלִזְמַן קוּל שׁוֹפָר בְּכָל הָעוֹלָמוֹת, בְּכַנּוּת הַלֵּב, בְּחַכְמָה, בְּרַצוֹן וּבְשִׁלְמוּת, כְּדִי שִׁסְתַּלַּק הַדִּין עַל יְדוּ מִן הָעוֹלָם. אוּי לְאוּתָם שֶׁהַשְּׁלִיחַ שְׁלָחָם לֹא נִמְצָא כְּרֹאֵי, שֶׁהָרִי חֲטָאֵי הָעוֹלָם (העם) בְּאִים לְהַזְכֵּר בְּגִלְלוֹ. זֶהוּ שְׁכַתּוּב, אִם הִכְהֵן הַמְּשִׁיחַ יַחְטָא - שֶׁהוּא שְׁלִיחָם שֶׁל כָּל יִשְׂרָאֵל - לְאַשְׁמַת הָעָם הוּא, מִשּׁוּם שֶׁהָדִין שׁוֹרָה עֲלֵיהֶם.

וּבְשֶׁהַשְּׁלִיחַ הוּא צְדִיק כְּרֹאֵי, אֲשָׁרֵי הָעָם, שְׁכָל הַדִּינִים מְסַתַּלְקִים מֵהֶם עַל יְדוּ, כַּל שְׁכַן הִכְהֵן שְׁעֵלּוּ מִתְבְּרַכִּים עֲלֵיוֹנִים וְתַחְתּוֹנִים.

אָמַר רַבִּי אֱלֻעָזָר, וְעַל זֶה, פְּהֵן וְלוּי טָרַם שִׁיעֲלָה לְעַבּוּדָה, בּוֹדְקִים אַחֲרָיו, וְיוֹדְעִים דְּרָכָיו וּמַעֲשָׂיו. וְאִם לֹא, אִינוּ עוֹלָה לְעַבּוּדָה, וְכַן בְּסִנְהֵדְרִין כְּדִי לְדוֹן דִּין.

וְאִם נִמְצָא כְּרֹאֵי, נּוֹתְנִים עֲלָיו חֲמֻרוֹת מְקַדָּשׁ. וְאִם לֹא, אִינוּ עוֹלָה לְעַבּוּדָה. זֶהוּ שְׁכַתּוּב, (דברים לג) וּלְלוּי אָמַר תַּמְיָד וְאִישׁ חֲסִידֶךָ. מִפְּנֵי מַה זָכָה (אחריו) לְאוּרִים וּלְתַמִּים וְלְעַבְדַ עַבּוּדָה? הוּי אֹמֵר, אֲשֶׁר נִסִּיתוּ וְגו'. הָאֹמֵר לְאָבִיו וְלֵאמֹו

הוּי אֹמֵר (דברים לג) אֲשֶׁר נִסִּיתוּ וְגו'. הָאֹמֵר לְאָבִיו וְלֵאמֹו לֹא רָאִיתוּ וְגו'.

וּכְיִן דְּאִשְׁתַּכְּחוּ בְּאֲלִין דְּרַגִּין, כְּדִין יוֹרוּ מִשְׁפָּטֵיךָ לְיַעֲקֹב וְגוֹ', יִשְׁימוּ קְטוֹרֵה וְגוֹ'. לְשַׁכָּא רוּגְזָא, וְלִזְמַנָּא שְׁלָמָא. וְכַלִּיל עַל מִזְבְּחֵךָ, בְּגִין דִּיתַבְּסֻמוֹן כְּלָא, וְיִשְׁתַּכְּחוֹן בְּרַכָּאן בְּכַלְהוּ עַלְמִין, כְּדִין (דבריים לג) בְּרַף יוֹ חֵילוֹ וְגוֹ'.

וְאִם כָּל עֵדֵת יִשְׂרָאֵל יִשְׁגוּ וְנִעְלָם וְגוֹ'. (ויקרא ד) רַבִּי שְׁמַעוֹן פְּתַח, (ישעיה לב) נְשִׁים שְׂאֲנַנּוֹת קִמְנָה שְׁמַעְנָה קוֹלֵי וְגוֹ'. כִּמְהָ אֵית לִיה לְבַר נֶשׁ, לְאִסְתַּפְּלָא בִּיקְרָא דְמֵאֲרִיָּה, בְּגִין דִּישְׁתַּכְּח בְּרִיָּה שְׁלִים קִמְיָה קִדְשָׁא בְּרִיף הוּא, דְּכִד בְּרָא קִדְשָׁא בְּרִיף הוּא לְבַר נֶשׁ (ד' יט ט"ו) בְּרָא לִיה שְׁלִים, כִּמְהָ דְאִתְמַר, (קהלת ט) אֲשֶׁר עָשָׂה הָאֱלֹהִים אֶת הָאָדָם יִשָּׁר וְגוֹ'. אֶת הָאָדָם דְּכַר וְנוֹקְבָא. וְנוֹקְבָא אִתְכַּלִּילַת בְּדַכּוּרָא, וְכִדִּין יִשָּׁר כְּתִיב. לְבַתֵּר וְהֵמָּה בְּקִשּׁוֹ חֲשִׁבְנוֹת רַבִּים.

תָּא חֲזִי, מְנוֹקְבָא דְתַהוּמָא רַבָּא עַלְאָה, אִשְׁתַּכְּחַת חַד נּוֹקְבָא רִיחְתָּא דְכָל רִיחִין, וְהָא אוֹקִימָנָא לִילִית שְׁמָה. וְהִיא אִשְׁתַּכְּחַת בְּקִדְמִיתָא לְגַבֵּי אָדָם. וּבְשַׁעְתָּא דְאִתְבְּרִי אָדָם, וְאִשְׁתַּלִּים גּוֹפִיָּה, אֲזִידְמַנּוּ עַל הַהוּא גּוֹפָא אֶלְף רִיחִין מִסְטָרָא דְשְׁמָאֲלָא. דָּא כְּעָא לְאִעְלָא בֵּיה, וְדָא כְּעָא לְאִעְלָא בֵּיה, וְלֹא הוּוּ יְכַלִּי, עַד דְּגַעַר בְּהוּ קִדְשָׁא בְּרִיף הוּא, וְאָדָם הָוָה שְׁכִיב גּוֹפָא כְּלָא רִיחָא, וְחִיזוּ דִילִיָּה יְרוּקָא הָוָה, וְכָל אֵינּוֹן רִיחִין סַחְרִין עַלִּיה.

בְּהַהוּא שַׁעְתָּא נְחִית עֲנָנָא חַד, וְדַחָא (ויריק) לְכָל אֵינּוֹן רִיחִין. וּבְשַׁעְתָּא דָּא כְּתִיב, (בראשית א) וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים תּוֹצֵא הָאָרֶץ נֶפֶשׁ חַיָּה וְהָא אוֹקִימָנָא, דְנוֹקְבָא אִתְעַבְּרַת מִן דְּכּוּרָא מִן הַהוּא נֶפֶשׁ דְּאָדָם, וְהִיא אִפִּיקַת הַהוּא רִיחָא, לְנִשְׁבָּא בֵּיה בְּאָדָם,

לֹא רְאִיתִיו וְגוֹ'. וְכִינּוּן שְׁנַמְצָאוּ בְּדַרְגוֹת הַלְלוּ, אֲז - יוֹרוּ מִשְׁפָּטֵיךָ לְיַעֲקֹב וְגוֹ', יִשְׁימוּ קְטוֹרֵה וְגוֹ'. לְשַׁכָּף אֶת הַרְגֵז וְלִזְמַן שְׁלוֹם. וְכַלִּיל עַל מִזְבְּחֵךָ, כְּדִי שְׁהַכַּל יִתְבַּשְׂמוּ וְיִמְצָאוּ בְּרַכּוֹת בְּכָל הַעוֹלָמוֹת, אֲז - בְּרַף ה' חֵילוֹ וְגוֹ'. וְאִם כָּל עֵדֵת יִשְׂרָאֵל יִשְׁגוּ וְנִעְלָם וְגוֹ'. רַבִּי שְׁמַעוֹן פְּתַח, (ישעיה לב) נְשִׁים שְׂאֲנַנּוֹת קִמְנָה שְׁמַעְנָה קוֹלֵי וְגוֹ'. כִּמְהָ יֵשׁ לוֹ לְאָדָם לְהַתְּבוּנָן בְּכַבּוּד רַבּוּנּוֹ, כְּדִי שְׁיִמְצָא בְּרִיָּה שְׁלָמָה לְפָנֵי הַקְּדוֹשׁ בְּרִיף הוּא. שְׁכַּאֲשֶׁר בְּרָא הַקְּדוֹשׁ בְּרִיף הוּא אֶת הָאָדָם, הוּא בְּרָא אוֹתוֹ שְׁלֵם, כִּמּוֹ שְׁנַאָמַר (קהלת ט) אֲשֶׁר עָשָׂה הָאֱלֹהִים אֶת הָאָדָם יִשָּׁר וְגוֹ'. אֶת הָאָדָם - יָכַר וְיִקְבָּה. וְיִקְבָּה נְכַלְלַת בְּזָכְרָא, וְאֲז כְּתִיב יִשָּׁר. אַחַר כֵּן - וְהֵמָּה בְּקִשּׁוֹ חֲשִׁבְנוֹת רַבִּים.

כָּא רָאָה, מְנַקֵּב תַּהוּם רַבָּה נִמְצָאת רִיחַ נְקֵבָה, רִיחַ שֶׁל כָּל הַרוּחֹת, וּבְאֲרַנּוּ שְׁשֻׁמָּה לִילִית, וְהִיא נִמְצָאָה לְרֵאשׁוֹנָה אֲצֵל אָדָם. וּבְשַׁעְתָּא שְׁנַבְּרָא אָדָם וְנִשְׁלַם גּוֹפּוֹ, הַיְדַמְנוּ עַל אוֹתוֹ הַגּוֹפֵף אֶלְף רִיחֹת מִצַּד הַשְּׂמָאל. זֶה רִצְחָה לְהַכְּנִס בּוֹ, וְזֶה רִצְחָה לְהַכְּנִס בּוֹ, וְלֹא הָיוּ יְכוּלִים. עַד שְׁגַעַר בְּהֵם הַקְּדוֹשׁ בְּרִיף הוּא, וְאָדָם הָיָה שׂוֹכֵב גּוֹף כְּלִי רִיחַ, וּמֵרָאָהוּ הָיָה יָרֵק, וְכָל אוֹתָן רִיחֹת סוֹבְבוֹת אוֹתוֹ.

כְּאוֹתָהּ שַׁעְתָּא יָרַד עֲנַן אַחַד וְדַחָה (ויריק) אֶת כָּל אוֹתָן הַרוּחֹת, וּבְשַׁעְתָּא הַזֹּאת כְּתוּב, (בראשית א) וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים תּוֹצֵא הָאָרֶץ נֶפֶשׁ חַיָּה. וְהָרִי בְּאֲרַנּוּ, שְׁנַקְבָּה מִתְעַבְּרַת מִן הַזְּכָר מִן אוֹתָהּ נֶפֶשׁ שֶׁל אָדָם, וְהִיא מוֹצִיאָה אוֹתָהּ הַרִיחַ לְנִשְׁבָּא בְּאָדָם, כְּלוּלָה

כְּלִיל מִתְרִין סְטְרִין כְּדָקָא

חזי, הָדָא הוּא דְכְתִיב, (בראשית ב) וַיִּפַּח בְּאָפִיו
נִשְׁמַת חַיִּים וַיְהִי הָאָדָם לְנֶפֶשׁ חַיָּה. לְנֶפֶשׁ
חַיָּה מִמֶּשׁ. וּמֵאֵן דְּאִסְתַּפֵּק בְּהַאי, בְּגִין דְּלֹא
יָדַע, אִי חַיָּה זֶה הִיא חַיָּה תַתְּאָה, אוּ חַיָּה
דְּשָׁמַי יִשְׂרָאֵל, אוּ מִדְּכוּרָא אוּ מִנוֹקְבָא. אָבֵל
לֹא כְתִיב לְנֶפֶשׁ חַיָּה, אֶלֶּא לְנֶפֶשׁ חַיָּה סְתָם,
דְּמִשְׁמַע כֹּלֵא.

וְכֵר קָם אָדָם, הוֹוֹת נוֹקְבִיתָה תְּקוּעָה בְּסִטְרוּי.
וְהִיא נִשְׁמַתָּא קְדִישָׁא דְבִיה, הָרָה אִסְגִּי
לְהַאי סִטְרָא, וְלְהַאי סִטְרָא, וְסִגִּי לְהַאי וְלְהַאי,
בְּגִין דְּהִכִּי אֲתַפְּלִילֵת. לְבַתָּר נָסַר קְדָשָׁא בְּרִיךְ
הוּא לְאָדָם, וְתַקִּין לְנוֹקְבִיָּה, הָדָא הוּא
דְכְתִיב (בראשית ב) וַיִּבְרָא יְיָ אֱלֹהִים אֶת הַצֶּלֶע וְגו'.

אֶת הַצֶּלֶע הָא אֹקִימֵנָא, כְּמָה דְאֵת אָמֵר (שמות
כ) וְלַצֶּלֶע הַמִּשְׁפָּן. וַיְבִיֵאֶה אֶל הָאָדָם,
בְּתַקוּנָהָא כְּכֹלָה לְחוּפָה.

בֵּינָן דְחֻמַּת לִילִית דָּא, עֲרַקְתָּ, וְהִיא בְּכַרְכִּי
זְמָא, וְעַד כְּעַן הִיא זְמִינָא לְאַבְאָשָׁא בְּנִי
עֲלֵמָא. וְכַד זְמִין קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְחַרְבָּא
רוּמִי רְשִׁיעֵתָא, וְלִמְהוּי חוּרְבָן לְעֲלָמִין, יִסְלַק
לְהַאי לִילִית, וַיִּשְׁרִי לָהּ לְהַאי חוּרְבָּא, בְּגִין
דְּהִיא חוּרְבְּנָא דְעֲלֵמָא. הָדָא הוּא דְכְתִיב, (ישעיה
לד) אַף שָׁם הִרְגִיעָה לִילִית וּמִצָּאָה לָהּ מְנוּחָ.

וּבְסִפְרֵי קְדָמָאֵי אִמְרִי, דְאִיְהִי עֲרַקְתָּ מִן אָדָם
מִקְדָּמַת דְנָא, וְאַנָּן לֹא תַגְנִינָן הַכִּי, בְּגִין
דְּהָא נוֹקְבָא דָּא אֲשַׁתְּפַחַת עִמִּיה, אָבֵל עַד לֹא
קָמַת הָאֵי נֶפֶשׁ (ס"א) דְהָא נוֹקְבָא דָּא לֹא אֲשַׁתְּפַחַת עִמִּיה אָבֵל
עַד לֹא אֲתַתְּקַנַּת נוֹקְבָא דָּא) עִמִּיה דְאָדָם פְּדָקָא יְאוּת,
הוֹת מְזַדְוּגָא עִמִּיה וְכַד הִיא אֲתַתְּקַנַּת עִמִּיה
פְּדָקָא יְאוּת, עֲרַקְתָּ הִיא לִימָא, וְזְמִינָא
לְאַבְאָשָׁא בְּנִי עֲלֵמָא.

אִסְוֹרָא לְהַאי, בְּהִיא שְׁעֵתָא דְאֲזַדְוּוּג בְּרִי נִשׁ
בְּאֲתַתְּיָה, יְכוּיָן לְבִיָּה בְּקַדוּשָׁה

מִשְׁנֵי צְדָדִים כְּרָאוּי. זְהוּ שְׁכַתּוּב
(שם ב) וַיִּפַּח בְּאָפִיו נִשְׁמַת חַיִּים
וַיְהִי הָאָדָם לְנֶפֶשׁ חַיָּה. לְנֶפֶשׁ חַיָּה
מִמֶּשׁ. וּמִי שְׁמִסְתַּפֵּק בְּזֶה, כִּי אֵינּוּ
יֹדַע אִם הַחַיָּה הַזֶּה הִיא הַחַיָּה
הַתַּתְּחוּנָה, אוּ הַחַיָּה שְׁשָׁמַי
יִשְׂרָאֵל, אוּ מִהֲזַכֵּר אוּ מִהֲנֻקְבָּה.
אָבֵל לֹא כְתוּב לְנֶפֶשׁ חַיָּה, אֶלֶּא
לְנֶפֶשׁ חַיָּה סְתָם, שְׁמִשְׁמַע הַכֹּל.

וּבְשִׁעְמֵר אָדָם, הִיתָה נִקְבָּתוּ
תְּקוּעָה בְּצִדּוֹ, וְאוּתָה הַנִּשְׁמַתָּה
הַקְדוּשָׁה שְׂבוּ הִיתָה מִתְּפַשְׁטָת
לְצַד הַזֶּה וְלְצַד הַזֶּה, וְהִיתָה
מִסְפִּיקָה לְזֶה וְלְזֶה, מִשּׁוּם שְׁכָף
נְכַלְלָה. אַחַר כֵּן נָסַר הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ
הוּא אֶת הָאָדָם, וְתַקֵּן אֶת נִקְבָּתוֹ.
זְהוּ שְׁכַתּוּב (שם) וַיִּבְרָא ה' אֱלֹהִים
אֶת הַצֶּלֶע וְגו'. אֶת הַצֶּלֶע, הָרִי
בְּאַרְנוֹ, כְּמוֹ שְׁנַאֲמֵר (ויקרא
מד) וְלַצֶּלֶע הַמִּשְׁפָּן. וַיְבִיֵאֶה אֶל
הָאָדָם, בְּתַקוּנָהָא כְּמוֹ כֹּלָה לְחַפָּה.
בֵּינָן שְׂרָאֲתָה לִילִית כְּף, בְּרַחָה,
וְהִיא בְּכַרְכִּי הַיָּם, וְעַד עַכְשָׁו הִיא
מְזַמְנָת לְהַרְע לְבַנֵּי הָעוֹלָם.
וּכְשִׁעְתִּיד הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא
לְהַחְרִיב אֶת רוּמֵי הַרְשָׁעָה
וְשַׁתְּחַרֵּב לְעוֹלָמִים, הוּא יַעֲלֶה
אֶת לִילִית הַזֶּה, וַיִּשִׁים אוּתָה
בְּחַרְבָן הַזֶּה, מִשּׁוּם שְׁהִיא חַרְבְּנָו
שֶׁל הָעוֹלָם. זְהוּ שְׁכַתּוּב (ישעיה
לד) אַף שָׁם הִרְגִיעָה לִילִית וּמִצָּאָה
לָהּ מְנוּחָ.

וּבְסִפְרֵי הַרְאִשׁוֹנִים אִמְרוּ, שְׁהִיא
בְּרַחָה מִן הָאָדָם מִקְדָּם לְכֹן, אָבֵל
אֵנּוּ לֹא שְׁנִינּוּ כְּף, מִשּׁוּם שְׁהִי
נִקְבָּה זֶה נִמְצָאָה עִמּוֹ, אָבֵל טְרָם
שְׁקָמָה הַנֶּפֶשׁ הַזֶּה (שְׁהִי נִקְבָּה זֶה לֹא
נִמְצָאָה עִמּוֹ, אָבֵל טְרָם שְׁתַּקְנָה הַנִּקְבָּה הַזֶּה) עַם
אָדָם כְּרָאוּי, הִיתָה מְזַדְוּגָת עִמּוֹ,
וּכְשִׁדּוּ תַקְנָה עִמּוֹ כְּרָאוּי, הִיא
בְּרַחָה לַיָּם, וּמְזַמְנָת לְהַזִּיק לְבַנֵּי
הָעוֹלָם.

הַרְפוּאָה לְזֶה - בְּאוּתָה שְׁעָה
שְׁאָדָם מְזַדְוּג עִם אִשְׁתּוֹ, יְכוּיָן לְבוֹ

דְּמַאֲרֵי, וְלִימָא הַכִּי, עֲטִיפָא בְּקִטְפָא אֲזִדְמָנַת,
שְׂאֲרֵי שְׂאֲרֵי, לֹא תַעוּל וְלֹא תִנְפּוּק, לֹא דִידְךָ
וְלֹא בְעַדְכֶךָ. תּוֹב תּוֹב, יִמָּא אֲתְרַגִּישָׂא, גְּלַגְלוּי
לִיךָ קְרָאן, בְּחוּלְקָא קְדִישָׂא אֲחִידְנָא, בְּקִדּוּשָׁה
דְּמִלְכָּא אֲתַעֲטַפְנָא.

וְלַחֲפָיָא לִיה לְרִישִׁיה וְלֹאֲתַתִּיה עַד שְׁעַתָּא
חֲדָא, וְכֵן בְּכָל זְמָנָא, עַד ג' יוֹמִין
לְקַלִּיטָה, דְּכָל הַרְפָּכָה דְלֹא קוֹלְטַת לְג' יוֹמִין,
תּוֹב לִיתָא קוֹלְטַת. וּבְסִפְרָא דְאַנְחָא אֲשַׁמְדָּאי
לְשַׁלְמָה מִלְכָּא אָמַר, תְּלַתִּין יוֹמִין. וְאָמַר
דְּלַבְתַר דְּסַיִים עוֹבְדָא, לִישְׁדֵי מִיִּין צְלִילִין
סוּחַרְגִינִיה לְעַרְסִיה. וְנִטְרָא דְכֻלָּא. (לְבַתְר).

מָאן דִּינְקָא לְרַבִּינָא, לֹא תַזְדַּוּג לְבַר נֶשׁ, אֲלֵא
בְשַׁעֲתָא דְרַבִּינָא נְאִים. וְלַבְתַר לֹא תִנִּיק
לִיה, עַד שְׁעַתָּא חֲדָא, כְּתָרִין מִלִּין, אוּ חַד
מִיל, אִי לֹא יְכֻלָּא בְּגִין צַעְרָא דְרַבִּינָא, בְּזַמְנָא
דְּאִיהוּ בְּכִי. וּבְדָא לֹא מִסְתַּפִּי מַנְהָ לְעֵלְמִין.

וּבְאִין אִינוּן צַדִיקֵינָא, דְּקוֹדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא
אוֹלִיף לֹון רְזִין עַמִּיקִין דְּלַעֲיֵלָא וְתַתָּא,
וְכֻלָּא בְּגִין אוֹרֵייתָא, דְּהָא אוֹרֵייתָא, מָאן
דִּישְׁתַּדֵּל בֵּה, מִתַּעֲטַר בְּעַטְרִין דְּשָׂמָא קְדִישָׂא,
דְּהָא אוֹרֵייתָא שְׂמָא קְדִישָׂא הוּא. וּמָאן
דִּישְׁתַּדֵּל בֵּה, אֲתַרְשִׁים וְאֲתַעֲטַר בְּשָׂמָא
קְדִישָׂא, וּכְדִין יַדַּע אַרְחִין סְתִימִין, וְרְזִין
עַמִּיקִין דְּלַעֲיֵלָא וְתַתָּא, וְלֹא מִסְתַּפִּי לְעֵלְמִין.

הָא חֲזִי, (דף י"ט ע"ב) בְּהוּא יוֹמָא אֲתַפְקְדוּ עַל
אֵילָנָא חַד, וְעַבְרוּ עַל פְּקוּדָא דְמַאֲרִיהוּן,
וּבְגִין דְּאֲתַתָּא הִיא חֲבַת בְּקִדְמִיתָא, וְאֲתָא עֲלָה
הִהוּא נַחֲשׁ, כְּתִיב, (בראשית א) וְהוּא יִמְשׁוּל בָּךְ.

מִכָּאן וְלַהֲלָאָה, בְּכָל זְמָנִין דִּיגוֹבְרִין אֲשַׁתְּכַחוּ
חֲיִיבִין קָמֵי קְדוּשָׁא בְּרִיךְ הוּא, הָא אוֹקִימָנָא
דְּאִינוּן נְשִׁים (דְּלַעֲיֵלָא) מִסְטְרָא דְדִינָא קִשְׂיָא,

שְׂאוֹתָן נְשִׁים (שְׁלַמְעֵלָה) שְׁמַצַּד הַדִּין הַקָּשָׁה מְזַמְנוֹת לְשַׁלַּט

בְּקִדְשָׁת רַבּוּנוּ וְיֹאמַר כֶּךָ:
הַעֲטוּפָה בְּסִדִּין הַזְדַּמְנָה, מִתְרַת
מִתְרַת, אַל תִּכְנָסִי וְאַל תִּצְאִי, לֹא
שַׁלְךָ וְלֹא בְּחַלְקֶךָ. שׁוּבִי שׁוּבִי,
הַיִּם רוּעֵשׁ, הַגְּלִים שְׁלוֹ קוֹרָאִים
לָךְ, בְּחַלֵּק קְדוּשׁ אָנֹכִי אַחוּזִי,
וּבְקִדְשָׁת הַמֶּלֶךְ הַתַּעֲטַפְתִּי.

וְלִבְבוֹת אֵת רֵאשׁוּ וְאֵת אֲשַׁתּוּ עַד
שְׁעָה אַחַת, וְכֵן בְּכָל פַּעַם, עַד
שְׁלֹשָׁה יָמִים לְקַלִּיטָה, שְׁכַל
הַרְפָּכָה שְׂאִין קוֹלְטַת לְשַׁלְשָׁה
יָמִים, שׁוּב אִין קוֹלְטַת. וּבְסִפְרָא
שֶׁהֵינִיח אֲשַׁמְדָּאי לְשַׁלְמָה הַמֶּלֶךְ,
אוֹמַר שְׁלֹשִׁים יוֹם. וְאָמַר,
שְׁלַחְר שְׁסִים אֵת הַמַּעֲשָׂה,
יִשְׁפָּךְ מִים צְלוּלִים סְבִיב מִטְּחוּ,

וְזוֹ שְׁמִירָה שֶׁל הַכֹּל. (אחר כך)

כִּי שְׁמִינִיקָה תִּינוּק, לֹא תִזְדַּוּג עִם
אָדָם אֲלֵא בְשַׁעֲה שְׁהִתִּינוּק יָשׁוּן.
וְאַחַר כֶּךָ אַל תִּנִּיק אוֹתוֹ עַד שְׁעָה
אַחַת, כְּמוֹ שְׁנֵי מִלִּין, אוּ מִיל
אַחַד, אִם לֹא יְכוּלָה בְּשִׁבִיל צַעַר
הַתִּינוּק בְּזַמן שֶׁהוּא בּוֹכָה. וּבְזָה
לֹא יִפְחַד מִמְנָה לְעוֹלָמִים.

אֲשֶׁרִי הַצַּדִיקִים שֶׁהִקְדוּשׁ בְּרוּךְ
הוּא מְלַמֵּד אוֹתָם סוּדוֹת עַמִּיקִים
שְׁלַמְעֵלָה וְלַמְטָה, וְהַכֹּל בְּשִׁבִיל
הַתּוֹרָה, שֶׁהִרִי מִי שְׁמַתַּעֲסַק
בַּתּוֹרָה, מִתַּעֲטַר בְּעַטְרוֹת שֶׁל
הַשֵּׁם הַקְּדוּשׁ, שֶׁהִרִי הַתּוֹרָה הִיא
שֵׁם קְדוּשׁ, וּמִי שְׁמַתַּעֲסַק בֵּה
נֶרְשַׁם וּמִתַּעֲטַר בְּשֵׁם הַקְּדוּשׁ, וְאִז
יִדַּע דְּרָכִים נְסֻתוֹת וְסוּדוֹת
עַמִּיקִים שְׁלַמְעֵלָה וְלַמְטָה, וְלֹא
פּוֹחַד לְעוֹלָמִים.

בֹּא רָאָה, בְּאוֹתוֹ יוֹם נִצְטוּוּ עַל
עֵץ אֶחָד וְעַבְרוּ עַל מִצּוֹת רַבּוֹנָם,
וּבְגִלל שֶׁהָאִשָּׁה חֲטָאָה בְּרֵאשׁוּנָה
וּבָא עָלֶיהָ אוֹתוֹ הַנַּחֲשׁ,
כְּתוּב (בראשית א) וְהוּא יִמְשַׁל בָּךְ.
מִכָּאן וְלַהֲלָאָה, בְּכָל הַפַּעַמִּים
שְׂאֲנִישִׁים נִמְצְאִים רְשָׁעִים לְפָנֵי
הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא, הִרִי בְּאַרְנוֹ
עֲלֵיהֶם, מִצַּד הַדִּין הַקָּשָׁה. וְזוֹ

שְׁכַתוֹב (ישעיה ג) עָמִי נִגְשׂוּ מְעוֹלָל וְנָשִׁים
מְשֻׁלוֹ בּוֹ. נָשִׁים מְשֻׁלוֹ בּוֹ וְדָאֵי.
וְאֵלֶּיָּהּ נִקְרְאוֹת לֵהֵט הַחֶרֶב הַמִּתְהַפֶּכֶת,
לֹא שֶׁהֵם חֶרֶב הַמִּתְהַפֶּכֶת, אֲלָא לֵהֵט
מֵאוֹתָהּ חֶרֶב, שְׁנִקְרָא (ויקרא כו) חֶרֶב נֹקֶמֶת
נֶקֶם בְּרִית, (ישעיה לה) חֶרֶב לֵה' מְלֵאָה דָם.
וְאוֹתוֹ לֵהֵט הַחֶרֶב הַמִּתְהַפֶּכֶת, לְפַעֲמִים
גְּבָרִים וְלְפַעֲמִים נְקֻבוֹת, וְהָרִי בְּאֶרְנוּ.

אוֹי לְעוֹלָם כְּשֹׂאוֹתָן נָשִׁים שׁוֹלְטוֹת
בְּעוֹלָם. כְּשֹׂרָאָה הַנְּבִיא שִׁישְׂרָאֵל מְעַקְמִים
אֶת דְּרָכֵיהֶם וְהֵם נִמְצְאִים בְּחֻטְאִים לְפָנָי
רְבוּנָם, אַז אָמַר: נָשִׁים שְׂאֲנָנוֹת, אֵיךְ אֲתָן
שְׂאֲנָנוֹת? אֵיךְ אֲתָן יוֹשְׁבוֹת שְׁלֵא
לְהִתְעוֹרֵר בְּעוֹלָם?! קִמְנָה. וּבִמְקוֹם אַחַר
בְּאֶרְנוּ אֶת הַפְּסוּק הַזֶּה, וְהָרִי פְּרֻשׁוֹהוּ
הַחֲבָרִים.

אֲבָרִי לֹא נֹאמַר, אֲלָא כְּמוֹ שְׂמַצְאָנוּ
בְּדְבוּרָה, שְׁכַתוֹב (שופטים ה) הִיא שְׁפֹטָה אֶת
יִשְׂרָאֵל בְּעַת הַהִיא. וְעַל כֵּן שְׁנִינּוּ, אוֹי
לְאָדָם שֶׂאִשָּׁה מְבָרַכַת לוֹ בְּשִׁלְחָנוּ. כִּי
דְבוּרָה, הִיא שְׁפֹטָה אֶת יִשְׂרָאֵל בְּעַת הַהִיא
- אוֹי לְדוֹר שְׁלֵא נִמְצָא בָּהֶם מִי שְׂדוּן
אֶת הָעַם אֲלָא רַק נִקְבָּה אַחַת.

בֹּא רֵאָה, שְׁתֵּי נָשִׁים הֵן שְׂנִמְצְאוּ בְּעוֹלָם
וְאוֹמְרוֹת תִּשְׁבַּחְתוּן שֶׁל הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא,
שְׁכַל הַגְּבָרִים שְׂבַעֲלוּם לֹא יֵאמְרוּ כְּזוֹ.
וּמִי הֵן? דְבוּרָה וְחַנָּה. חַנָּה אֲמָרָה (שמואל א-א)
אֵין קְדוֹשׁ בְּה' כִּי אֵין בְּלִתְּךָ, וְכָל שְׂאָר
הַפְּסוּקִים. שֶׁהִיא פִתְחָה אֶת פִּתְחַ הָאֲמוּנָה
לְעוֹלָם, כְּמוֹ: מְקִים מְעַפֵּר דָּל מֵאֲשַׁפֵּת
יָרִים אֲבִיוֹן, הָרִי הַפִּתְחַ שֶׁל הָאֲמוּנָה.
לְהוֹשִׁיבֵי עִם נְדִיבִים, הָרִי הָאֲמוּנָה
שְׁלֹמְעֵלָה, בְּמִקוֹם שְׁשׁוּרִיִּים הָאֲבוֹת. מִי
הַנְּדִיבִים? אֵלֹו הָאֲבוֹת, כְּפִתּוֹב (תהלים מז)
נְדִיבֵי עַמִּים נֹאסְפוּ.

זְמִינִין לְשִׁלְטָאָה עַלֵּיהוֹן, מְסַטְרָא דְדִינָא
קְשִׂיא, הָדָא הוּא דְכִתִּיב, (ישעיה ג) עָמִי
נִגְשׂוּ מְעוֹלָל וְנָשִׁים מְשֻׁלוֹ בּוֹ, נָשִׁים
מְשֻׁלוֹ בּוֹ וְדָאֵי.

וְאֵלֶּיִן אֲקִרוּן לֵהֵט הַחֶרֶב הַמִּתְהַפֶּכֶת, לָאו
דְּאִינוּן חֶרֶב הַמִּתְהַפֶּכֶת, אֲלָא לֵהֵט
מֵהוּא חֶרֶב, דְּאֲקָרִי (ויקרא כו) חֶרֶב נֹקֶמֶת
נֶקֶם בְּרִית, (ישעיה לה) חֶרֶב לֵינִי מְלֵאָה דָם.
וְהוּא לֵהֵט הַחֶרֶב מִתְהַפֶּכֶת, לְזִמְנִין
גּוֹבְרִין וְלְזִמְנִין נוֹקְבִין, וְהָא אוֹקִימָנָא.

וְוִי לְעֵלְמָא, כַּד אִינוּן נָשִׁין שְׁלִטָן
בְּעֵלְמָא, כַּד חָמָא נְבִיאָה, דִּישְׂרָאֵל
מְעַקְמֵי אֶרְחִייהוּ, וְאִינוּן אֲשַׁתְּכַחוּ
בְּחוּבִין קָמִי מְאָרִייהוֹן, כַּדִּין אָמַר, נָשִׁים
שְׂאֲנָנוֹת הֵיךְ אֲתוּן שְׂקִיטָאן, הֵיךְ אֲתוּן
יִתְבֵּן דְּלֹא לְאֲתַעְרָא בְּעֵלְמָא, קִמְנָה.
וּבְאֲתַר אַחְרָא אוֹקִימָנָא לְהָאֵי קָרָא. וְהָא
אוֹקִמּוּהּ חֲבָרִיאָא.

אֲבָרִי לֹא אֲתַמַּר, אֲלָא כְּמָה דְּאֲשַׁפְּחֵן
בְּדְבוּרָה. דְּכִתִּיב (שופטים ד) הִיא
שׁוֹפֹטָה אֶת יִשְׂרָאֵל בְּעַת הַהִיא. וְעַל דָּא
תְּנִינָן, וְוִי לְבַר נֶשׁ דְּאֲתַתָּא קָא מְבָרַכָא
לֵיהּ לְפִתְוֹרָא. כִּי דְבוּרָה, הִיא שׁוֹפֹטָה
אֶת יִשְׂרָאֵל בְּעַת הַהִיא, וְוִי לְדָרָא דְּלֹא
אֲשַׁתְּכַח בְּהוּ מָאן דְּדָאִין לְעֵמָא, אֲלָא
חַד נוֹקְבָא.

הָא חֲזִי, תְּרִין נָשִׁין אִינוּן דְּאֲשַׁתְּכַחוּ
בְּעֵלְמָא, וְאֲמָרִי תוֹשְׁבַחְתָּא דְּקוּדְשָׁא בְּרוּךְ הוּא, דְּכָל גּוֹבְרִין דְּעֵלְמָא
לֹא יִימְרוּן הֵכִי. וּמָאן אִינוּן. דְבוּרָה. וְחַנָּה. חַנָּה אֲמָרָה, (שמואל א ב) אֵין
קְדוֹשׁ בְּיָי כִּי אֵין בְּלִתְּךָ וְכִלְהוּ קְרָאֵי. דְּהִיא פִתְחַת פִּתְחָא דְּמְהִימְנוּתָא
לְעֵלְמָא, כְּגוֹן (שמואל א ב) מְקִים מְעַפֵּר דָּל מֵאֲשַׁפּוֹת יָרִים אֲבִיוֹן, הָא פִּתְחָא
דְּמְהִימְנוּתָא. לְהוֹשִׁיבֵי עִם נְדִיבִים, הָא מְהִימְנוּתָא דְּלְעִילָא, בְּאֲתַר דְּאֲבָהָן
שְׂרִינָן. מָאן נְדִיבִים. אֵלִין אֲבָהָן, כְּדְכִתִּיב (תהלים מז) נְדִיבֵי עַמִּים נֹאסְפוּ.

דָּבָר אַחַר לְהוֹשִׁיב עִם נְדִיבִים, נִבְּאָה עַל שְׁמוּאֵל, דְּאִיהוּ זְמַיִן לְאַתְקָשָׁא עִם מִשָּׁה וְאַהֲרֹן, דְּכְתִיב, (תהלים צט) מִשָּׁה וְאַהֲרֹן בְּכִתְּהִינוּ וְשְׁמוּאֵל בְּקוֹרְאֵי שְׁמוֹ. (שמואל א ב) וְכִסָּא כְבוֹד יִנְחִילֶם. מָאן יִנְחִילֶם. דָּא שְׁמוּאֵל. דְּאַחְסִין יְקָרָא דְּמַלְכוּתָא לְתַרְיִן מַלְכִין. דְּבַר אַחַר וְכִסָּא כְבוֹד יִנְחִילֶם, דָּא קְדָשָׁא בְּרִיף הוּא דְּהוּא אַחְסִין פּוֹרְסֵייא דִּילִיה לְעַבְדוּהִי, הֵדָּא הוּא דְּכְתִיב וְכִסָּא כְבוֹד יִנְחִילֶם. (עוד).

דָּבָר אַחַר לְהוֹשִׁיב עִם נְדִיבִים - נִבְּאָה עַל שְׁמוּאֵל, שֶׁהוּא עֲתִיד לְהִיטֵב שְׁקוּל עִם מִשָּׁה וְאַהֲרֹן, שְׁכַתוּב (שם צט) מִשָּׁה וְאַהֲרֹן בְּכִתְּהִינוּ וְשְׁמוּאֵל בְּקוֹרְאֵי שְׁמוֹ. וְכִסָּא כְבוֹד יִנְחִילֶם, מִי יִנְחִילֶם? זֶה שְׁמוּאֵל, שֶׁהוּרִישׁ כְּבוֹד הַמְּלָכוֹת לְשְׁנֵי מַלְכִים. דְּבַר אַחַר וְכִסָּא כְבוֹד יִנְחִילֶם - זֶה הַקְדוּשׁ בְּרִיף הוּא שֶׁהוּרִישׁ אֶת כִּסְאוֹ לְעַבְדָּיו. זֶהוּ שְׁכַתוּב וְכִסָּא כְבוֹד יִנְחִילֶם.

י' יַחְתּוּ מְרִיבּוֹ, (שמואל א ב) מְרִיבּוֹ חֶסֶר, מָאִי קָא מִיָּרִי. אֲלֵא מְרִיבּוֹ תְּנִינָן, מְרִיבּוֹ ו', וְדָא מַלְפָּא קְדִישָׁא וְרָזָא דְּחֻכְמָתָא אֲתָמַר הֲכָא, בְּשַׁעְתָּא דְּדִינָן מִתְעַרְיִן וְשְׁלִיטִין שְׁלִטִין עַל רַחְמֵי, וְרַחְמֵי אֲתַפְּיִין, וּבְשַׁעְתָּא דְּקוֹדְשָׁא בְּרִיף הוּא אֲתַבְּרָן מִמְבוּעָא דְּנַחְלָא, כְּדִין גְּבַרִין רַחְמֵי וְאֲתַפְּיִין דִּינֵי, הֵדָּא הוּא דְּכְתִיב י' יַחְתּוּ מְרִיבּוֹ מְרִיבּוֹ ו'.

ה' יַחְתּוּ מְרִיבּוֹ, מְרִיבּוֹ חֶסֶר, מָאִי קָא מִיָּרִי? אֲלֵא מְרִיבּוֹ שְׁנִינָן, מְרִיבּוֹ ו', וְזֶה הַמְּלַךְ הַקְדוּשׁ, וְסוּד הַחֻכְמָה נְאָמַר כָּאן, בְּשַׁעְתָּא שְׁהִדְיָנִים מִתְעוֹרְרִים וְהַשְׁלִיטִים שׁוֹלְטִים עַל הַרְחָמִים, וְהַרְחָמִים נִכְנָעִים, וּבְשַׁעְתָּא שֶׁהַקְדוּשׁ בְּרִיף הוּא מִתְבַּרְךְ מִפְּעֵן הַנַּחֲלָא, אֲזִי גוֹבְרִים הַרְחָמִים וְנִכְנָעִים הַדִּינִים. זֶהוּ שְׁכַתוּב, ה' יַחְתּוּ מְרִיבּוֹ, מְרִיבּוֹ ו'.

עָלְיוּ בְּשָׁמַיִם יָרַעַם. עָלְיוּ. מָאִי עָלְיוּ. בְּשַׁעְתָּא דְּטָלָא דְּעַתִּיקָא קְדִישָׁא שְׂרִיא עָלֵיהּ, וּמַלְאֵי רִישִׁיהּ, בְּהֵוּא אֲתַר דְּאַקְרֵי שְׁמַיִם, כְּדִין יָרַעַם: יַתְבַּר חִילִיהוֹן וְתוֹקֶפִיהוֹן דְּדִינָן תַּקִּיפִין. וַיִּתֵּן עֹז לְמַלְכוֹ, דָּא קְדָשָׁא בְּרִיף הוּא. וְיָרַם קֶרֶן מְשִׁיחוֹ, דָּא כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל דְּאַקְרֵי קֶרֶן הַיּוֹבֵל (ס"א ל"ג דְּיוֹבֵל) כְּמָה דְּאוֹקִימָנָא. מְשִׁיחוֹ כְּמָה דְּאֲתָ אֲמַר (מלכים ב כג) מְשִׁיחַ אֱלֹהֵי יַעֲקֹב, בְּגִין כְּדָן קֶרֶן מְשִׁיחוֹ, וְהָא אֲתָמַר.

עָלְיוּ בְּשָׁמַיִם יָרַעַם. עָלְיוּ, מָאִי עָלְיוּ? בְּשַׁעְתָּא שֶׁהַטַּל שֶׁל הַעֲתִיקָא הַקְדוּשׁ שׁוֹרָה עָלָיו, וּמִמְלָא אֶת רֵאשׁוֹ בְּאוֹתוֹ מְקוּם שְׁנִקְרָא שְׁמַיִם, אֲזִי יָרַעַם, וְיִשְׁבַּר אֶת כַּחַם וְתַקְפָּם שֶׁל הַדִּינִים הַקְּשִׁימִים. וַיִּתֵּן עֹז לְמַלְכוֹ - זֶה הַקְדוּשׁ בְּרִיף הוּא. וְיָרַם קֶרֶן מְשִׁיחוֹ - זֶה כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל שְׁנִקְרָא קֶרֶן הַיּוֹבֵל, כְּמוֹ שְׁבִאֲרָנָה. מְשִׁיחוֹ, כְּמוֹ שְׁבִאֲרָנָה מְשִׁיחַ אֱלֹהֵי יַעֲקֹב, מְשׁוּם כְּדָן קֶרֶן מְשִׁיחוֹ, וְהָרִי נִתְבָּאֵר.

דְּבוּרָה דְּאֲתַת לְשַׁבְחָא שְׁבַחָא דְּמַלְפָּא קְדִישָׁא, (שופטים ה) י' בְּצִאֲתָךְ מִשְׁעִיר בְּצַעֲדֶךָ מִשְׁדָּה אָדוּם. מַלְמַד, דְּקוֹדְשָׁא בְּרִיף הוּא אֲזַמִּין לְכָל שְׂאָר עַמִּין לְקַבְּלָא לְאוֹרֵייתָא, וְלֹא בְּעוֹ. וְכִי לֹא הָוּה גְּלִי קְמִיהּ דְּלֹא בְּעָאן, אֲלֵא דְּלֹא יְהֵא לּוֹן פִּתְחוֹן פֶּה, דְּאֲלֵמְלֵא יְהֵב לּוֹן קְדָשָׁא בְּרִיף הוּא אוֹרֵייתָא הוּוּ נְטְרִי לָהּ.

דְּבוּרָה שְׁבַחָה לְשַׁבְּחָ אֶת שְׁבַח הַמְּלַךְ הַקְדוּשׁ: ה' בְּצִאֲתָךְ מִשְׁעִיר בְּצַעֲדֶךָ מִשְׁדָּה אָדוּם. מַלְמַד שֶׁהַקְדוּשׁ בְּרִיף הוּא הַזְּמַיִן אֶת כָּל שְׂאָר הַעַמִּים לְקַבֵּל תּוֹרָה, וְלֹא רִצּוֹ. וְכִי לֹא הָיָה גְּלוּי לְפָנָיו שְׁלֹא רוֹצִים? אֲלֵא שְׁלֹא יְהִיָּה לְהֵם פִּתְחוֹן פֶּה, שְׁאֲלֵמְלֵא הָיָה נוֹתֵן לְהֵם הַקְדוּשׁ בְּרִיף הוּא אֶת

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופזר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזוהרם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (ספח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מוזרה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתים פסיה לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: כתבו המקובלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למונים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למוזר בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' סב הישר) והנה שזכרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבודו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדַּל וְיִתְקַדַּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וְיִמְלִיךְ מַלְכוּתָהּ
וְיַצְמַח פְּרָקְנָהּ וְיִקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעָלְמֵי עָלְמֵינָא יִתְבָּרַךְ וְיִשְׁתַּבַּח וְיִתְפָּאֵר וְיִתְרוֹמַם וְיִתְנַשֵּׂא וְיִתְהַדָּר וְיִתְעַלֶּה
וְיִתְהַלַּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבַּחְתָּא וְנַחְמְתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי כְּכָל אַתְר וְאַתְר, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וְיִשׁוּעָה וְנַחֲמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂפָכָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חָפִץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וְיַחְמוּל וְיִרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלֵינוּ. וְיַחְמוּל וְיַחְמוּל עָלֵינוּ. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצַל כַּנְפָּיו וּבִסְתֵר אֱהָלוֹ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוֹ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֲדָנָיו יִשְׁקֵהוּ. וְיַצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וְיִשִּׁים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וְיִלְוֶה אֱלֹוֵי
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. כְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנִאֲמַר אָמֵן:

הַשְּׂפָכָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלַּל: תְּנוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וְיִהְיֶה לָּהּ בְּשָׂעִרִים
מְעֻשִׂיָּה: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וְיַחְמוּל וְיִרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנָהּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וְיַחְמוּל עָלֶיהָ. וְיִלְוֶה אֱלִיָּהּ
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. כְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנִאֲמַר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני ריחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי ועושה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכך הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכנתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכך הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכנתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

מורי ורבותי! כבר היה מספיק

עד מתי? בואו נתעורר?

- ❖ מאנשים שהתפוצצו ממכונות תופת רח"ץ.
- ❖ מאנשים שהתפוצצו בעקבות מתאבדים רח"ץ.
- ❖ מאנשים שקיבלו חולי הידוע רח"ץ.
- ❖ מאנשים שנעלמו עקבותיהם תחת הריסות בנין רח"ץ.
- ❖ מאנשים שהשאירו יתומים ואלמנות רח"ץ.
- ❖ מאנשים שנפטרו לעולמם רח"ץ.
- ❖ מאנשים שאינם בריאים פיזית רח"ץ.
- ❖ מאנשים שאינם בריאים נפשית רח"ץ.
- ❖ מאנשים שהסתכסכו במשפטים קשים רח"ץ.
- ❖ מאנשים שמתייגנים ואין להם ילדים רח"ץ.
- ❖ מאנשים שילדיהם אינם גדלים כפי רצון ההורים רח"ץ.
- ❖ מאנשים שמתייגנים בשידוכים רח"ץ.
- ❖ מאנשים שמסתובבים עם חובות לאלפים ורכבות רח"ץ.
- ❖ מאנשים שבתיהם נשברו רח"ץ.

העט לא יוכל לתאר את הכאב ואת הזעקה האילמת מלב כואב של כל אלו הנזכרו לעיל

אבל רבותיו בואו נחשוב, במה יכולים האנשים הסובלים לעזור לעצמם, ומה יכולים אחרים לעשות בערב לפניהם ממעגב הקשה.

– יש לנו עצה קלה בשבילכם –

למדו כל יום ויום ספר "זוהר הקדוש" אנשים מעידים שהם רואים בחוש ישועות בכל הענינים ספר "זוהר הקדוש" מחולק בחנם

* * *

לימוד הזוהר הקדוש מעיל את האדם ומשפחתו ממגפת ושעורות.
(אנשי פתח שער ו את עג)
כבר ידוע לכבוד מעלת לימוד הזוהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פורענות וגזרות קשות ורעות ומותנא וזרבא וביזה מעלמא.
(בני דושלים תרפ"א)

אלו שלא עוסקים בלימוד הזוהר, או להם שנורמים עניות וחרב וביזה וזרבא ואברן בעולם רח"ל, וגורמים שמסתלק רוח המשיח. (תיקוני זוהר)
על ידי זה שתעורר לפירסם את ספר הזוהר הזה בכל מדינה ומדינה ובכל עיר ועיר מקום אשר דבר המלך ודתו מנוע, יזכו לשמחה וששון וליהודים בביאת משיח בן דוד בב"א.

— למדו והפיצו —

ג'לוני "ספר זוהר הקדוש" בדרך ומנסה לכל מיני סגולות רפואות וישועות

כ"א תשכ"ח מפ"י זרעו

ספר זוהר

הש"ס והמקנז
יבוא לאור במחשבת
כל ידיו:

מכון "זוהר הקדוש היום"

לדמוד כל ספר "זוהר הקדוש" במעלה השנה
ש"ע ד"ה:

מפעל זוהר העולמי. מלמדידים וחסידים ש"ל התנא האלקי רבן שמעון בר יוחאי וישיא. לפרסם בחנם תורת התקנה. וכל ידיו זה יתקנה מה שהקמיה הרשבי: "ברא יפקון מן ג'יתא".

מטרת המפעל, כמו שקטבו בזה הקדוש יריס ח"ל מקנז: ובניו דנתינו ישראל למשעם מאילנא דעני ראדה האי ספר הסוד יפקון ביה מן ג'יתא בחימי יתקנה מיהו ה' בנד: ומאן עמו אל גמר.

כל הניסית של זוהר הקדוש המקנז השלם, שמורות להמחבר התנא האלקי רבן שמעון בר יוחאי וישיא, ומנהג דוילה לכל אחד משארל חסידים ולתפיסו חתום לחלקם לכל אחד ואחד מישארל לזכות את חרביים, ועל ידי זה יזכה להיות "מן עולם הבא" ולהיות במחיצת הרשבי וישיא. וכל המנהג את חרביים וזכה לזכים צדיקים.

תפלה קודם לימוד הזוהר

(תפלה מהאר"ל)

רבנו העולמיס ואדוני האדונים, אב הרבנים והסליחות. מודים אנתו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקרה ובהשתחיה, שקרבנתו לחורקה ולצבדתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות חורכתך הקדושה. מה אתו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כל אנתו מפילים חטוינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאינו תעויותינו, ואל יהיו עוונותנו מכבילים בינינו לבינינו. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתבטח לבבנו ליראתך והתקנה, ותקשיב אוניך לרבינו אלה, ותתפתח לבבינו הערל בסודות חורכתך, ויזכה לדמונו זה מת רות לפני כסא כבודך כרית נחות. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל בחינותינו, ושיתפוצצו ניצוצות עבדך הקדושים אשר על דגם גלית עבדך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות חורכתם, והמימותם, ותקשיבם, ועמוד לנו לכל נשאל בכרבים אלו. ובמותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. ממאמר נעים ומירוח ישראל "אל עיני ואבישה נפלאות מתחורכתך. יהיו לרצון אמרי פי ונתנו לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי ימן וזכותה מפיו דעת ותבונה:

המנחת אלהינו תבוא ובוה לזכות רבן שמעון בר יוחאי וישיא

ויקח בני נשא וילתא ותיקנינו מתיא חבורא זקנה. מי ותינו ליתא כררנא כררנא סוף ישיא ויבניה ויתקנה רדור רבין ונן. (תיקני זוהר ע"ג)

ע"ר וקדש מ"ן ש"מ"א נ"ח"ת

זכור השאלה ששאלו אותך בבית חן של מעלה, "צפייה לישועה?" מה עשית לקרב את הנאותה ולהביא את מלך המשיח? של מעלה לא אנו מושפלים בכל יום "כי לישועה קריתו כל היום" !!!

הקביה מורעם על האדם ששאנו מוכה למלכותו, כדאיא בספריקא (באמור גילי) שאמר הקביה לצדיקים לא פה ששנת שרובכם לזרותי ולא חזיתם למלכותי. הרי אפילו שמצדיקים המתבכים את התורה וירושלים מהם על הצפייה לישועה. (צפית לישועה מתחנן חיים זצ"ל, פרק א)